



Píseň SPRAVE



Písmo ob osemstoletníci
Hvalníce stvarstva (1225–2025)



Uvodno pojasnilo

Dragi bratje in sestre frančiškove družine po vsem svetu,

Gospod naj vam da svoj mir!

S tem pismom želimo z vami podeliti veselje ob osemstoletnici Hvalnice stvarstva, obletnici, ki je ne moremo prezreti. Ta obletnica se popolnoma vključuje v zaporedje stoletnic, ki tvorijo enoten frančiškovski jubilej: od Fonte Colomba do Greccia do La Verne, sv. Damijana in nazadnje do sv. Marije Angelske.

Med bolečino in ljubeznijo La Verne, kjer je Frančišek prejel rane, in srečanjem s »sestro smrtjo«, najdemo to pesem slavljenja in sprave, kar povzema Frančiškov pogled na Boga in na svet, na stvarstvo in na ljudi, na samega sebe in na Najvišjega. Hvalnica je odraz drže, kako je Frančišek gledal na resničnost – in skupaj jo želimo še naprej peti v duhu veselja.

V letu 2025, ki je Sveto leto in leto Hvalnice stvarstva, želimo skupaj ponovno odkriti globino te molitve, ki je preživela skozi stoletja in še dandanes nagovarja srce človeštva in Cerkve. Hvalnico je Frančišek sestavljal postopoma od leta 1225 do leta 1226; ni le literarno besedilo, temveč pričevanje o celostnem pogledu na Boga Stvarnika, na stvarstvo, na vesoljno bratstvo in celostno na ekologijo – teme, ki jih je papež Frančišek močno poudaril v svoji okrožnici *Hvaljen moj Gospod*.



A. Na poti Cerkve

Hvalnica veselja

Ali je mogoče, da bi obstajala hvalnica brez uglasbitve? Si lahko zamislimo pesem brez zvoka, ki bi jo sicer spremljal? »Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi.«¹ Hvalnica Božjega norčka je glasba, morda še prej kot besede, saj je Frančišek želel, da bi se s petjem oznanjalo odpuščanje in mir mogočnim sredi konflikta. To se je pozneje zgodilo z gibanjem »mirotvorcev« (*paceri*), imenovanim

¹ FSp 3.

tudi gibanje *Aleluja*. *Hvalnica* sodi v žanr srednjeveških *laudes* in je v prvi vrsti hvalnica. Ni bila napisana za tiho branje, temveč za deklamacijo preko petja. Prav tako se tudi (judovski) Jubilej začne z zvokom: s Šofarjem, ovnovim rogom, ki – če je cel in pravilno pripravljen – postane Yobel, trobenta jubileja. Katera liturgija lahko obstaja brez glasbe? In katera glasba brez glasbil, ki jih daje samó stvarstvo, delo Božjih rok? Ne mehanska glasbila, temveč zgolj pihala in brenkala, narejena iz živalskih in rastlinskih materialov, so bila dovoljena za izražanje vzvišenosti hvale Bogu, ki je »dobro, najvišje dobro, Gospod Bog, živi in resnični«.² In kot pravi psalm: »Zbudite se, harfa in citre, zbuditi hočem jutranjo zarjo.«³ Človek ne more biti rešen brez stvarstva. Ko delujemo proti *opus Dei*, škodujemo sebi in naši zavezi s Stvarnikom. Po vzhodni tradiciji človek, ki grdo ravna z naravo, izgubi občutek za lepoto; kdor je ne varuje, postane len; kdor zanemari njeno drugačnost, zapade v nevednost. Duhovnost zahvaljevanja je spremljala Franciška od spreobrnjenja do srečanja s sestro smrtjo, skozi vse težave človeškega življenja, kot jih opisuje Franciškov primer o »resničnem in popolnem veselju«.⁴ »Hvaljen, moj Gospod, v onih, ki ... prenašajo slabosti in trpljenje.«⁵

Ni sprave z brati brez sprave z zemljo, kot zapoveduje oznanilo Jubileja. Ali je mogoče razglasiti osvoboditev sužnjev, če ni odpravljena krivica v posedovanju zemlje? Da, svoboda sužnjev je mogoča le skupaj s počitkom zemlje! »Krik zemlje in krik ubogih!« – Francišek ne pozna nasprotij in razdelitev.

V jeziku Hvalnice razlika postane harmonija in ne nasprotje, dopolnjevanje in ne neskladje. Tudi slovnične oblike samostalnikov nakazujejo na ritem vzajemnosti: brat sonce in sestra luna, brat veter in sestra voda, brat ogenj in naša sestra-mati zemlja.⁶ To ni le slogovni okras, ampak resnična teološka vizija, za katero je Francišek dozorel na svoji evangeljski poti. Kozmično bratstvo, ki ga opeva, razlik ne odpravlja, temveč jih dopolnjuje znotraj reda spoštovanja in vzajemnosti, kar odraža izvirno vez med moškim in žensko, med nebom in zemljo, med lučjo in temo. Njegova pesem tako ni zgolj preprosto naštevanje bitij, temveč je povezovanje le-teh v enoto, kjer se celo najbolj skrajni kontrasti – dan in noč, mraz in vročina – spravijo v eno večjo celoto. Iz te simfonije ni nič izključeno: raznolikost stvarstva ne pomeni razdrobljenost, temveč bogastvo. Vsako bitje je v svoji enkratnosti poklicano, da sodeluje v skupnem slavljenju Stvarnika: »Hvaljen, moj

² FhBn 3.

³ Ps 108 (107), 3.

⁴ FRpv.

⁵ FSp 10.

⁶ FSp 3-9.

Gospod, v bratu vetru ... v oblačnem in jasnem, sploh vsakem vremenu.«⁷ Frančišek je spoznal, da enotnost ni enoličnost, temveč občestvo: preplet odnosov, v katerih sleherno bitje ne obstaja zgolj za sebe, temveč v povezanosti z ostalimi, v redu dopolnjevanja in vključenosti, kar odseva Božjo dobroto.

Najvišjemu dobremu Gospodu

Vse je povezano, vse je v odnosu: vse je trinitarično. Bog je vse in vse je v Bogu. Kako izraziti veselje Najvišjemu, vsemogočnemu, dobremu Gospodu, ki je po tisti noči telesnih in duhovnih muk pri sv. Damijanu ponovno potolažil Frančiška z obljubo večnega odrešenja preko videnja, podobnega čudovitemu vrtu? Le zvoki, barve, okusi in vonj živih bitij omogočajo, da v polnosti vrnemo hvalo Stvarniku vesolja. Le stvarstvo lahko ponudi jezik in melodijo za opevanje njegove lepote: »V lepih stvareh prepozna Frančišek Najvišjo Lepoto in iz vsega tega, kar je zanj dobro, se zasliši vzklík: Kdor nas je ustvaril, je neskončno dober.«⁸ »Moj Bog, moj Bog!«⁹ Frančišek je to ponavljal vso noč v hiši Bernarda Kvintavalskega. To je bil Jezusov krik na križu,¹⁰ združen z upanjem svetega Pavla: »da bo Bog vse v vsem.«¹¹ Tudi na gori La Verna, kot pripoveduje brat Leon, se je Frančišek ponovno zatopil v kontempliranje globočin Božje ljubezni: »Kdo si, najslajši moj Bog? Kaj sem jaz, podel in ničvreden človek?«¹² Na La Verni končno brez oklevanja vzklíkne: »Ti si vse naše bogastvo do zadostnosti.«¹³ Bog je vse in vse je v Bogu. Frančišek ne preneha z opevanjem neskončnega veličastva in dobrote Boga: »Ti, Gospod, si najvišje dobro, večno dobro, iz katerega vse dobro izhaja, brez katerega nič dobrega ne obstaja.«¹⁴ Kako torej on, predani bralec Svetega pisma, ne bi prepoznal v samem stvarstvu Božjega pečata, knjige, ki pripoveduje o Njegovi lepoti? O tem pripoveduje Tomaž Čelanski, njegov prvi življenjepisec:

»Kdo bi lahko opisal njegovo neizmerno ljubezen do Božjih bitij in s kakšno čutenjem je v njih občudoval modrost, veličino in dobroto Stvarnika? Prav zaradi tega razloga, medtem ko je občudoval sonce, luno in zvezde neba, je njegov duh preplavljalo neizrekljivo veselje ... «.¹⁵

⁷ FSp 6.

⁸ (drugi življenjepis Tomaža Čelanskega o sv. Frančišku Asiškem [*Mem 165; ni prevedeno*])

⁹ Rožice svetega Frančiška II.

¹⁰ Mt 27,46; Mr 15,34.

¹¹ 1 Kor 15,28.

¹² Rožice svetega Frančiška (tretje premišljevanje o presvetih ranah).

¹³ FhBn 4.

¹⁴ FOče 2.

¹⁵ *Življenje svetega Frančiška [VbF 80]* (prvi življenjepis Tomaža Čelanskega o sv. Frančišku Asiškem)

Tomaž Čelanski, njegov prvi življenjepisec, nima dvomov in ne neha izpopolnjevati svoje pripovedi o izvoru Hvalnice in njenem ustvarjalnem izvoru tudi s svojim načinom poročanja v *Spominu v hrepenenju duše*.¹⁶

Tista »izvorna« Dobrota, ki bo nekega dne vse v vseh, se je temu svetniku že takrat jasno razodevala kot vse v vseh stvareh.



B. Za vesoljno bratstvo

S pomočjo (živih) bitij

»Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod ... « – Frančišek ne bi mogel dodeliti vzvišenejših nazivov za opredelitev kozmične polnosti Boga, tako kot jo je sam doživljal! Toda prav ob zrenju neizmerne veličine Očeta vseh stvari Frančišek odkrije brezno lastne ničnosti. Predstava o vzvišenosti Najvišjega v njem poglobi zavedanje o lastni majhnosti in ga spodbudi, da na pomoč pokliče ustvarjena bitja. Čezmerna dobrota tega Boga – edinega, ki je vreden hvale – mu je onemogočila, da bi si celo drznil izgovoriti njegovo ime:

»Tebi hvala, slava in čast in ves blagoslov. Tebi, najvišjemu, edinemu pristoji in nihče ni vreden tebe imenovati.«¹⁷

V dvigajočem se hvalospevu, ki ga Bogu izreka štiriindvajset starešin iz *knjige Razodetja*,¹⁸ je Frančišek prepoznal vrh(unec) svoje duhovne poti; ta pot vodi od »spoznanja« Boga – »samo dobro, najvišje dobro, vse dobro« – k »hvaležnosti« zaradi njegove dobrote, vzvišenosti in lepote, ter naposled pripelje človeka k »povrnitvi« vsega preko slavljenja:

»Darujmo najvišjemu in vzvišenemu Gospodu Bogu vse dobrine; in priznavajmo, da so vse njegove ter se za vse zahvaljujmo njemu, od katerega prihaja vse dobro.«¹⁹

Če je v Vodilu Kristus tisti, ki prihaja na pomoč človeštvu, ki »ni vredno, da bi te imenovalo«,²⁰ pa so v *Hvalnici* prav živa bitja tista, ki posodijo svoj glas človeškemu rodu. To je velika Frančiškova intuicija, ki jo je papež Frančišek ponovno

¹⁶ (drugi življenjepis Tomaža Čelanskega o sv. Frančišku Asiškem [*Mem 165; ni prevedeno*])

¹⁷ FSp 1-2.

¹⁸ Raz 4,11.

¹⁹ FNPVod XVII, 17.

²⁰ FNPVod XXIII, 5.

obudil v okrožnici *Laudato si'*, ko je Asiškega svetnika postavil za vzor celostne ekologije:

»Verjamem, da je sv. Frančišek naravnost odličen zgled za to, kar je slabotnega, kakor tudi za veselo in pristno živeto celostno ekologijo [...]. Bil je mistik in romar, ki je živel v preprostem in čudovitem sozvočju z Bogom, z ljudmi, z naravo in s samim seboj.«²¹

Sledi učlovečene Besede

Samo v stvarstvu človek – nebogljjen, kot se sam tega zaveda – najde pomoč, da lahko Bogu izreče hvalo »tako, kot ta njemu pristoji«. Frančišek v svojih *Opominih* poudarja, da »vse stvari, kar jih je pod nebom, po svoji naravi služijo Stvarniku, ga spoznavajo in se mu pokoravajo bolje od tebe«.²² To ni nekakšna pesniška iznajdba, temveč sad njegovega pozornega branja Svetega pisma.

V liturgiji se živa bitja pojavijo predvsem kot zvočna knjiga, ki pripoveduje o »slavi« svojega Stvarnika: »Nebesa razglašajo Božjo slavo, nebesni svod oznanja, da je delo njegovih rok.«²³

Veliko razprave je bilo med strokovnjaki o pomenu besede »z« v stavku »hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi«. Ali gre za prislovno določilo, ki dela družbo (»hvaljen bodi, Gospod in skupaj s teboj naj bodo hvaljene vse stvari, ki si jih ustvaril«) ali za prislov sredstva (»hvaljen bodi, Gospod, po vseh stvareh«)? Trditev o človeški nevrednosti na začetku *Hvalnice* bi lahko govorila v prid drugi razlagi. Ker v sebi ne najde glasu, vrednega hvale, Frančišek sprejme povabilo psalmista: »GOSPOD, hvalila te bodo vsa tvoja dela.«²⁴ V Frančiškovih spisih se pojavljata pomena, tako skupaj z vsemi tvojimi stvarmi, kot tudi *po* njih: po njih nas razsvetljuješ in ohranjaš. Mar ni meso potemtakem temelj odrešenja?

V pesniškem pogledu

Da stvarstvo ni delo zlobnega demiurga – kot je to v Frančiškovem času učilo krivoversko gibanje katarov – ampak sad lepote Najvišjega, dobrega Gospoda, je razvidno predvsem v kritiki o »materi zemlji«. Medtem ko Frančišek skrbno prebira besedilo iz Prve Mojzesove knjige:

²¹ LS 10.

²² FOpm 5,2.

²³ Ps 19 (18),2.

²⁴ Ps 145 (144),10.

»Zemlja naj požene zelenje ... rastline ... Zemlja naj rodi živa bitja, živino, laznino in zveri zemlje ... Tedaj je GOSPOD Bog naredil človeka iz prahu zemlje,«²⁵

prepoznava materinsko razsežnost zemlje. Zemlja je »soroditeljica« vseh drugih ustvarjenih bitij, tudi človeka. Ne le, da je zemlja ob stvarjenju pomagala soustvarjati življenje, temveč še naprej opravlja svojo materinsko službo skozi celotno zgodovino, saj »hrani« in »gospodinji« vsakemu živemu bitju. Mati zemlja gospodinji zato, ker hrani – izvaja politično služenje na način, da nosi predpasnik dojlje, ki je podoben tistemu, katerega je Jezus nadel ob umivanju nog. » ... in prinaša različno sadje in pisane rože z zelenjem.«²⁶ Zelenje ni le hrana, ki bi imela zgolj koristno vlogo, temveč je prav tako stvaritev, vredna občudovanja – skupaj s pisanimi rožami. To spoznanje izvira iz Franciškove pesniške domiselnosti. Tudi Tomaž Čelanski se nad tem čudi:

»In kakšno zamaknjenost misliš, da mu je povzročala lepota cvetov, ko je občudoval njihove oblike ali vdihaval njihove nežne dišave? Če je zagledal cvetoče travnike, se je ustavil, da bi jim pridigal, in jih je vabil, naj hvalijo Gospoda kot bitja, obdarjena z razumom.«²⁷



C. *Blagor njim, ki prenašajo slabosti in trpljenje*

Na stopnišču stvarstva

Na koncu pridemo na vrsto mi, ljudje. Vključitev mož in žena znotraj *Hvalnice* deluje skoraj kot »preskok«, nenaden zasuk, ki daje nepredviden pospešek znotraj te pesmi. Izgleda, kot da bi Francišek vse do zdaj pripravljal prostor za novost ali drugačnost teh zadnjih razlogov za hvalo. Franciškova ekologija – da bi bila resnično celostna – človeka ne more pustiti »zunaj«. Toda vprašanje, ki se na tem mestu zastavlja je – katerega človeka.

Do tega trenutka je bil človek, izgnan iz raja in brez besed, da bi slavil svojega Boga, prisiljen opirati se na vso stvarstvo do te mere, da ga je skoraj prosil za njegovo posredovanje. Zdaj je pripravljen ponovno vstopiti v igro, saj je našel druge besede. Katere? Čeprav Hvalnica nima enotne kompozicije v času in prostoru, izraža dosledno enotnost mišljenja.

²⁵ 1 Mz 1,11.24; 2,7.

²⁶ FSp 9.

²⁷ *Življenje svetega Franciška [VbF 81]* (prvi življenjepis Tomaža Čelanskega o sv. Francišku Asiškem)

Naravni elementi, ki so bili doslej opisani, so povzdignjeni za to, kar po naravi so, in za to, v čemer koristijo človeku. Že samo prepoznanje tega dejstva in hvaljenje Boga zaradi njega, je korak naprej. Toda Frančišek človeka ne hvali na enak način. Ne hvali ga zaradi prirojenih lastnosti, temveč zaradi nečesa, kar ni samoumevno: sposobnosti, da prebiva v skrivnosti življenja – tudi tam, kjer so njene meje. Mar ni ta isti Frančišek sam napisal *Hvalnico* prav v obdobju svojega »obrobnega« bivanjsko-eksistencialnega položaja?²⁸ Frančišek hvali samo »tega človeka«, ne pa vseh ljudi nasploh. Človek je namreč zmožen zavestno biti znotraj konfliktnih situacij, znotraj spodrseljajev, ran, kontradiktornosti, v navideznem porazu. Frančišek dobro ve, da nasprotje ljubezni ni sovraštvo, temveč posedovanje, ki pa lahko vodi zgolj v sovraštvo. Ve, da je objeti nekaj drugega kot zadržati: in Frančišek noče več ničesar posedovati – niti samega sebe niti svojih omejitev in krhkosti ter svojih strahov in zla, ki mu ga povzročajo drugi.

Zadnje stopnice

Hvalnica je povsem kristološka, saj nam pove nekaj o Kristusu, posledično pa tudi predstavlja frančiškovsko antropologijo – pove nam namreč, kdo naj bi bil človek po Kristusovi podobi. Če je Jezus s križa odpustil, potem je – v moči tega istega odpuščanja (»zaradi tvoje ljubezni«) – človek resnično človek, če tudi sam odpušča tudi sredi zla. Zna odgovoriti drugače na zlo, ki ga prejme, in prekine njegov krog. Je svoboden, saj se lahko odloči, da ne bo širil zla, ki ga je na svetu že tako dovolj.

V upodobljenosti po Kristusu pa je veličina človeka tudi v tem, da zna sprejeti kot tudi osmisлити bolezen in svojo lastno krhkost in da jih ne vidi zgolj kot življenjska naključja, temveč kot prostor življenja. Gobavec je v enem izmed prizorov iz Rožic rekel takole: »Kak mir morem imeti od Boga, ki mi je mir in vse dobro vzel in me vsega gnilega in smrdečega naredil?«²⁹ Na to mu je Frančišek odgovoril – potem ko je brate spodbudil, naj skrbijo za bolnega sobrata: »Potrpi, moj sin, zakaj Bog nam na tem svetu pošilja bolezni telesa v zveličanje duše, ker so nam v veliko zasluženje, kadar jih potrpežljivo prenašamo.«³⁰

Na koncu (*Hvalnice*) pridemo do sprejetja smrti – vsake smrti, tudi vsakdanje – tiste čeri, ob kateri se razbijejo vsi naši prividi vsemogočnosti; imenujemo jo »sestra«. To pomeni sprijazniti se z njo, lahko bi celo rekli – ji odpustiti. Toda pod pogojem, da do srečanja z njo pridemo živi – resnično in evangelijsko živi.

²⁸ *Leggenda Perugina* [CAss 83].

²⁹ Rožice svetega Frančiška XXV.

³⁰ Rožice svetega Frančiška XXV.

Gre za vprašanje življenja, ne smrti: srečati se s smrtjo pomeni soočiti se z globčinami smiselnosti našega življenja. Šele ko človek preide skozi odpuščanje in sprejetje človeške krhkosti in smrti, si lahko tisti, ki je bil na začetku celo nevreden »imenovati« Gospoda, končno upa hvaliti ga na ves glas – v zboru skupaj z vsem stvarstvom. In tak človek je sveti Frančišek – in z njim vsaka oseba, ki je svobodna, spravljena in upodobljena po Kristusu. To, služenje (biti v službi nekoga, izbrati zadnje mesto, biti podrejen vsem³¹ in to storiti »v veliki ponižnosti«, torej po Kristusovem zgledu, ki »se vsak dan poniža«³²), skupaj s poveličevanjem, blagoslavljanjem in zahvaljevanjem, je tisto, kar bi moral vsak moški in vsaka ženska najbolje znati, da bi ostali resnično človeški. Tako je krotki Frančišek v *Hvalnici* predvidel eno samo »gorje«, namenjeno tistim ljudem, ki nočejo biti takšni.



D. V Božjem srcu

Za dober premislek

Hvalnica ni bila napisana v enem samem trenutku, ampak v ritmu samega Frančiškovega življenja:

- Jeseni 1225, ko je bival pri sv. Damijanu in je bil že skoraj povsem slep, je sestavil kitice, posvečene stvarstvu.
- Julija 1226, med bivanjem v škofovi rezidenci v Assisiju, je dodal kitice o odpuščanju in miru.
- Ob koncu leta 1226, tik pred smrtjo, je dodal še kitico o sestri smrti.

Hvalnica ni zgolj odraz notranjega razmisleka, temveč sad misijonske duše. V vrsticah, posvečenih miru in odpuščanju, se pojavi želja, da bi bratje »šli z njim po vsem svetu, oznanjali in peli hvalo Gospodu«.³³ Izbira ljudskega jezika in ne latinščine pa razodeva njegovo voljo, da bi sporočilo doseglo vsako srce – brez kultur-nih ali družbenih pregrad. Hvalnica je v svojem bistvu nežen klic k spreobrnjenju, povabilo k spremembi življenja – ne kot moralni ukaz, temveč kot odprtost za izkustvo Boga znotraj stvarstva. Da bi lahko vstopili v to logiko hvale/slavljenja, nam Frančišek ponuja dva ključa: čistost srca in ubožstvo duha.

³¹ FNPVod V,9; FPVod X,9.

³² FOpom I,16; prim. FhBn 4.

³³ [Spec 100]

Avtentična teološka vizija

Hvalnica uteleša liturgično dinamiko z dvojnim gibanjem: spust, ko se pogled odpre in prepozna Božjo navzočnost v vsaki stvari, in povratek, ko je vse, kar obstaja, ponovno darovano Stvarniku. Ta ista krščanska izkušnja je usmerjala Frančiškov pogled na zgodovino odrešenja, po kateri jo je dojemal v krožnem ritmu, ki združuje in spravlja. Frančišek postane glas pesmi izstopanja iz samega sebe, saj se tisti, ki slavi, odpove samemu sebi, da bi spoznal, da dobro ne pomeni posedovati, temveč je dar, ki ga prejmeš in deliš naprej. Hvalnica je izraz odrešenega pogleda na svet, za katerega je Frančišek dozorel na svoji poti vere. Frančiškovo petje zajema iz globoke notranje pomiritve – spravljen je s samim seboj, z bližnjimi, s stvarstvom in s skrivnostjo smrti. To vesoljno bratstvo se rodi iz prepričanja, da je vse, kar je Bog ustvaril, dobro. Njegov pogled, daleč od tega, da bi bil zaznamovan s trpljenjem, ki ga je sicer mučilo v času pisanja Hvalnice, se odpre velikonočni izkušnji: sredi teme slep prepeva svetlobi; v boleznih bolnik poveličuje lepoto zemlje; ob bližnji smrti umirajoči oznanja večno blaženost: »Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti.«³⁴

V Hvalnici Frančišek razgrne misel, v kateri se počelo in konec stvarstva prepletata v eni in isti hvalnici – kot nekakšen odmev prvotne pravičnosti in kot napoved polnosti Božjega kraljestva. Ta himna, stkana iz čistega pogleda tistega, ki se je naučil gledati svet z očmi vere, ne spominja le na prvotno harmonijo, v kateri je bilo vse ustvarjeno kot dobro, temveč oznanja tudi dokončno izpolnitev Božjega načrta – ko bo vsa stvarnost, preoblikovana z milostjo, ponovno odkrila svojo pripadnost Bogu. Tako Frančišek opeva preteklost in prihodnost Božjega sna preko himne, ki je hkrati spomin in prerokba, gotovost in upanje, praznovanje in hrepenenje. Njegova hvalnica ni zgolj preprosto priznanje ustvarjene lepote, ampak izpoved vere v Tistega, ki je dober do vseh in čigar ljudomilost seže do vseh njegovih del,³⁵ ki s svojo ljubeznijo podpira vse veselje in ga vodi k njegovi poslednji polnosti.

 *Zaključek*

³⁴ FSp 12.

³⁵ Ps 145 (144),9.

Dragi bratje in sestre frančiškove družine,

vabimo vas, da z veseljem obhajate osemstoletnico Hvalnice stvarstva v jubilejnem letu 2025. Prevzemimo tudi sami čist in preroški pogled asiškega ubožca, ki je znal v vsaki stvari prepoznati Stvarnikov pečat – pogled, ki nas vse kliče v vesoljno bratstvo in ki zaobjame celoten kozmos. V času, ko se rane zemlje in krik ubogih močno slišijo, nas Frančiškov glas vabi, da ponovno odkrijemo lepoto biti tujci in popotniki na tem svetu – varuhi in ne gospodarji stvarstva, bratje in sestre slehernega živega bitja. Njegova pesem nas spodbuja, da postanemo ustvarjalci miru in odpuščanja, da živimo ranljivost ne kot omejitev, temveč kot odprtost za drugega, da vključimo smrt v veliko skrivnost življenja.

S Frančiškom se učimo sprejemati vso resničnost – od najsvetlejše do najtemnejše – znotraj izkustva slavljenja in darovanja. Hvalnica nas uči, da ni življenje brez smisla, ne bitij brez glasu, niti situacij izven Božjega sočutja. Vse je objeto z Očetovo nežnostjo in vse lahko postane priložnost za hvalo.

Naj nam obhajanja osemstoletnic pomagajo ponovno odkriti čistost Frančiškovega pogleda – pogleda, ki je zmožen iti onkraj navideznega in je sposoben prepoznati dostojanstvo in lepoto vsakega bitja.

Tako bomo mogli postati, kakor on, pevci sprave in upanja za naš čas, prebujajoč v srcih sposobnost čudenja, zahvaljevanja in skrb za skupen dom.

S hvaležnostjo in upanjem vas blagoslovljamo v Gospodu.

br. Massimo Fusarelli, OFM
br. Carlos Trovarelli, OFMConv
br. Roberto Genuin, OFMCap
br. Amando Trujillo Cano, TOR

Assisi, 1. september 2025

